

Ctrl+Alt+Del!*

Αρκετά περιπλανηθήκαμε με σακίδια στην πλάτη στη ΝΑ Ασία. Η οδγκική μας περιπέτεια ξεκινά από το μηδέν - όσα και τα χιλιόμετρα του νέου μας κινητήρα- με προορισμό την Αυστραλία!

* ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ

ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ | Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

ΟΤΑΝ διαβάζετε αυτό το άρθρο, μάλλον θα είμαστε στην Αυστραλία. Και λέμε «μάλλον», γιατί στην Κουάλα Λουμπουρ γράφονται αυτές οι γραμμές. Τα καλά νέα είναι ότι το Discovery φοράει έναν ολοκαίνουργο κινητήρα. Τι ανάσα ανακούφισης κι αυτή, όταν τον βάλουμε μπροστά για πρώτη φορά... Έπειτα από έξι εβδομάδες στο συνεργείο, με το αυτοκίνητο διαλυμένο στα εξ'ων συνετέθη και με το μοτέρ να χτίζεται πάνω στο πλαίσιο μέρα με τη μέρα, ούτε εμείς δεν πιστεύαμε ότι θα ερχόταν και πάλι στη ζωή. Αν όλα πάνε σύμφωνα με το πρόγραμμα, θα πρέπει να έχουμε βάλει το Discovery σε κοντέινερ στις 21/2. Εννέα μέρες χρειάζονται για να φτάσει το πλοίο στο Φρεμάντλ, στο νοτιοδυτικό άκρο της Αυστραλίας, και τις ίδιες μέρες λέμε να φτάσουμε κι εμείς αεροπορικά στο Περθ.

Ύστερα από δύο μήνες πεζοί, φαντάζει σαν όνειρο ότι οδηγούμε και πάλι. Έχουμε σκουριάσει από την ακινησία, όμως δε βλέπουμε την ώρα που θα ξαναβούμε στο δρόμο, θα οδηγούμε ολημερίς, θα φωτογραφίζουμε μανιωδώς και θα σταματάμε μόνο πριν νυχτώσει. Για να μαγειρεύει η μία, να γράφει και να συνδέει το δορυφορικό ο άλλος και στο τέλος να ανοίγουμε τη Maggoliina μας και να κοιμόμαστε κάτω από τ' αστέρια με σόουντρακ τη σιωπή της αυστραλιανής ερήμου, του περιβάλλοντος outback.

Τώρα που το σκέφτομαι, είμαι βέβαιος ότι την πρώτη μας κιάλας νύχτα στη σκηνή ο εφιόλης που ζήσαμε στην Ινδονησία θα αποτελεί μία γλυκιά ανάμνηση. Και μάλλον θα λέμε μεταξύ μας: «Θυμάσαι, ρε, που αφήσαμε το αυτοκίνητο δύο κομμάτια στη Μαλαισία και αλωνίσαμε το Σουλαουέζι με λεωφορεία, minibus, πατάκια και οισοτόπ»;»

THE WORLD OFFROAD

ΣΟΥΛΑΟΥΕΖΙ-
ΚΟΥΛΑΛΑ ΛΟΥΜΠΟΥΡ

01: Ήρωας μικρών και μεγάλων στο Γκοροντάλο είναι ο Νάνι Ουαρταμπόνε, ένας ανάρτης που πολέμησε κατά των Ολλανδών αποικιοκρατών και των Ιαπώνων κατακτητών κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

02: Ο Τζέγκα, ο ινδικής καταγωγής μηχανικός της Land Rover Malaysia, που έλυσε και έδεσε μόνος του το Discovery. Από τη δουλειά του εξαρτάται η επιτυχία του ταξιδιού μας στη συνέχεια...

Με σακίδια στην πλάτη

Για περίπου τρεις εβδομάδες στο Σουλαουέζι μεταμφιεστήκαμε σε backpackers, και ομολογώ ότι το απολάυσουμε. Ξένοι οδοιπόροι, χίπικη ζωή. Ήταν ιδιαίτερα αγχωτικό το να κινούμαστε χωρίς αυτοκίνητο στην απομακρυσμένη αυτή γωνιά της Ινδονησίας. Δεν είχαμε τίποτα να μας απασχολεί, πέρα από το να πάρουμε το επόμενο λεωφορείο και να προχωρήσουμε. Ούτε η κίνηση, ούτε η κατάσταση του δρόμου, ούτε η ποιότητα του πετρελαίου, ούτε η στάθμη των λαδιών ή η φθορά των ελαστικών. Απλά πράγματα. Βέβαια, έπεται από δεκάδες ώρες σε άθλια υπεραστικά και σε σαπιοκάραβα, που στην Ινδονησία βυθίζονται σαν καρυδότσουφλα (ένα, μάλιστα, στα ανοικτά του Σουλαουέζι τις μέρες ακριβώς που ήμασταν εκεί...), πρέπει να παραδεχτούμε ότι το άθλημα έχει κι αυτό τους κινδύνους του. Φανταστείτε ότι το Σουλαουέζι -1.700 χλμ. απόσταση από το Μακασάρ μέχρι το Μανάντο- διασχίζει ένας δρόμος τόσο στενός, που, όταν συναντιούνται δύο λεωφορεία, το ένα σταματάει για να περάσει το άλλο. Η κίνηση είναι ελάχιστη, αλλά η μέση ταχύτητα δεν ξεπερνά τα 30 χλμ./ώρα με τα τοπικά ΚΤΕΛ, παρ' ότι τα οδηγούν «χωρίς αύριο». Πτώματα-θυμάμαι- φτάσαμε στη λίμνη Πόσο, ύστερα από δέκα ώρες κοπάνημα σε ένα λεωφορείο χωρίς κλιματισμό, φορτωμένο με τσουβάλια ρύζι μέχρι πάνω, με το μοτέρ να ανάβει στις ανηφόρες και τις εξαιμίσεις να καίνε τις σόλες των παπουτσιών. Μωρά να κλαίνε κατουρημένα πάνω τους κι εμείς έτοιμοι να ξεράσουμε σε κάθε στροφή. «Α, ρε Discovery, πού είσαι...» μονολογούσαμε. Περνούσαμε από κάτι εκπληκτικά τοπία, αλλά πού να φωνάξεις «σταμάτα, οδηγέ». Μετά έπρεπε να βρούμε κάπου να κοιμηθούμε. Πού είναι η σκηνούλα μας; Κάτι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, σε ένα συνεργείο, με το αυτοκίνητο παραδίπλα, σε δύο κομμάτια κι αυτό. Άλλού το σασί, άλλού το αμάξωμα, σαν κουφάρι. Το «σπίτι» μας, για εξακόσιες μέρες τώρα, ήταν υπό διάλυση, κι αυτό ώρες ώρες μας πείραζε πολύ.

Όσο, λοιπόν, πέφταμε και αγχωνόμασταν για το πότε θα έφτανε ο κινητήρας από την Αγγλία και για το αν όλα θα πήγαιναν καλά στη συναρμολόγησή του, τόσο προχωρούσαμε στην καρδιά του εξωτικού αυτού νησιού που λιγότερο από χίλιοι ταξιδιώτες επισκέπτονται κάθε χρόνο. Όσοι, δηλαδή, καταφτάνουν στο Μπαλί -την τουριστική λοκομοτιβία της Ινδονησίας- κάθε δύο ώρες!

Σύμφωνα με τις ταξιδιωτικές οδηγίες, το Σουλαουέζι μπορεί να βλάψει σοβαρά την υγεία των τουριστών. Το κεντρικό τμήμα του νησιού τα τελευταία χρόνια συγκλονίστηκε από τη διαμάχη ανάμεσα σε μουσουλμάνους και χριστιανούς. Όταν φτάσαμε στο Πόσο, μια off limits πόλη μέχρι το 2005, επικρατούσε εκκωφαντική ηρεμία. «Δε μου αρέσουν οι φάτσες εδώ» έλεγε η Βούλα. Πράγματι, δεν έβλεπες χαμόγελα όπως αλλού, οι άνθρωποι ήταν κάπως τσιτωμένοι. Οι ίδιοι άνθρωποι που ζούσαν αρμονικά μεταξύ τους μέχρι το 1998, οπότε φανατικοί Ισλαμιστές, εγκάθετοι της Τζακάρτα, ήρθαν εδώ και άρρισαν να σπέρνουν τον τρόμο. Η Τζακάρτα συνεχίστηκε με βομβιστικές ή ένοπλες επιθέσεις σε πόλεις όπως το Πόσο, η Τεντένα και το Πάλου μέχρι το 2005, που άλλαξε... βιολί η κυβέρνηση. Το αποτέλεσμα; Οι κάτοικοι του Σουλαουέζι είναι έκτοτε χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα.

Ναυαγοί στα νησιά Τόγκιαν

Νά'μαστε, λοιπόν, σε ένα σαπιοκάραβο προς τα νησιά Τόγκιαν, το οποίο ναύλωσε η Σίλβι, μια Αμερικανίδα ανθρωπολόγος που ζει εδώ και είκοσι χρόνια στο Σουλαουέζι. Είχε τόσο κύμα, που σε κάποια στιγμή η πλήρη βυθίστηκε και ο καπετάνιος έπεσε κάτω, όταν τα νερά μπήκαν ορμητικά στο αμπάρι. Μούσκεμα εμείς, προσπαθήσαμε να διατηρήσουμε το χιούμορ μας: «Πνιγμένο βρέθηκε στην Ινδονησία το ζευγάρι των Ελλήνων που έκανε το γύρο του κόσμου!» Ο εφιάλτης κράτησε τρεις ώρες, μέχρι που φτάσαμε στον παράδεισο: μια ακτή τετρακοσίων μέτρων, εντελώς απομονωμένη, με ψιλή άμμο, κοκοφοίνικες και δέκα ξύλινες καλύβες στην άκρη του Μπατουντάκα, ενός από τα έξι νησιά Τόγκιαν. Αυτό ήταν το Island Retreat. Εκεί βρήκαμε όλως τυχαίως δύο Κύπριους, τον Αντρέα και τον Πάνο, που ήρθαν για καταδύσεις. «Καλά που ήρθατε, παιδιά, γιατί είχαμε ξεμείνει από προμήθειες και ψάχναμε φρούτα στη ζούγκλα για να χορτάσουμε» μας είπαν με το «καλημέρα», εμφανώς έκπληκτοι με την παρουσία ακόμα δύο Ελλήνων στην άκρη του κόσμου.

Την επομένη πήγαμε παρέα για κατάδυση, στα ανοικτά του νησιού, σε έναν κοραλλιογενή ύφαλο. Βουτήξαμε από τη βάρκα και κολυμπήσαμε στα 2 μ. βάθος, κόντρα στο ρεύμα. Κατεβήκαμε στα 30-32 μ. Η ορατότητα ήταν εκπληκτική - μέχρι και η επιφάνεια ήταν ορατή. Το θέαμα, δε, συγκλονιστικό. Ήμασταν σε ένα βάραθρο γεμάτο κοράλλια, σπόγγους και μικρά ψάρια. Ένα απέραντο γαλάζιο ενυδρείο!

Μιλήστε bahasa;

Μπαχάσα είναι η επίσημη γλώσσα της Ινδονησίας και της Μαλαισίας. Έχει απλούστατη δομή, χωρίς χρόνους, γένη ή πληθυντικό, και εύκολη προφορά, γι' αυτό και είναι πολύ απλή να τη μάθεις.

ΟΡΙΣΤΕ ΚΑΠΟΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΤΕ...

Σελαμάτ πάνγκι: Καλημέρα, **Σελαμάτ ντασάγκ:** Καλησπύλιτε, **Σελαμάτ τζαζόν:** Για σου (σ' αυτόν που φεύγει), **Τερίμα κάσι:** Ευχαριστώ, **Σάμο σάμο:** Παρακαλώ, **Άπα κάμπου:** Τι κάνεις; **Μπέντορ/Μπάζαζ:** Τρίκυκλα ταξί, **Μπέτσακ:** Ποδήλατο-τρίκυκλο ταξί, **Μπέμο:** Λεωφορείο, **Μίκρολετ:** Μικρό ταξί, **Μάντι:** Γούρνα με νερό, **Λόσμεν:** Φτηνό ξενοδοχείο, **Νάσι γκορένγκ:** Τηγαπτό ρύζι, **Τελοούρ:** Αβγό, **Μι γκορένγκ:** Τηγαπτό νουντλς, **Μπάφο:** Σούπα με κρεπίδες (γιουβαρλάκια), **Μάρταμπακ:** Τηγαπτό, γεμιστή πίτα, **Μπαρούνγκ:** Υπαίθριο εστιατόριο, **Καμπούνγκ:** Χωριό

